

Arrest

nr. 183 175 van 28 februari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 februari 2017 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 16 februari 2017 (bijlage 13*septies*) en van de beslissing houdende het inreisverbod van 16 februari 2017 (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. COPPENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 februari 2017 wordt de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) gegeven, haar betekend op dezelfde dag. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer:

(..)

geboorteplaats: Nador

nationaliteit: Marokko

met ALIAS: (..), geboren op 15.03.1969 van Belgische nationaliteit

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de volgende artikelen van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of

vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor aanmatiging naam (PV nr. BR.22.97.1755/2015 en navolgend PV nr.

HV.LF.000518/2017 van de politiezone K-L-M). Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat

betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene gaf een valse identiteit op, hij legt een vervalst document voor.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar

de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2) om de

volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Hij is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie. Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn/haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor aanmatiging naam (PV nr. BR.22.97.1755/2015 en navolgend PV nr. HV.LF.000518/2017 van de politiezone K-L-M). Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene gaf een valse identiteit op, hij legt een vervalst document voor.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene gaf een valse identiteit op, hij legt een vervalst document voor.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens

zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Marokko."

1.1. Op 16 februari 2017 wordt de verzoekende partij tevens een inreisverbod gegeven, haar op dezelfde dag betekend. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de heer:

(..)

geboorteplaats: Nador

nationaliteit: Marokko

met ALIAS: (..), geboren op 15.03.1969 van Belgische nationaliteit

wordt een inreisverbod voor 4 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 16.02.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod.(2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*

Betrokkene gaf een valse identiteit op, hij legt een vervalst document voor.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor aanmatiging naam (PV nr. BR.22.97.1755/2015 en navolgend PV nr. HV.LF.000518/2017 van de politiezone K-L-M). Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende redenen gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van vier jaar:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 3° alinea van de Wet 15/12/1980 heeft:

☐ *de onderdaan van een derde land fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden*

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor aanmatiging naam. Hij heeft een authentieke Belgische identiteitskaart gebruikt die hem niet toebehoort en waarvan de foto vervalst werd. Betrokkene heeft zich daarom schuldig gemaakt aan persoonsverwisseling."

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De eerste bestreden akte houdt verder onder meer een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering tevens zou richten tegen de beslissing tot vasthouding die in de bestreden bijlage 13septies zit vervat, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht. De vordering is bijgevolg niet ontvankelijk voor zover ze is gericht tegen de beslissing tot vasthouding.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

3.2.2.1. Er dient een onderscheid te worden gemaakt wat de beoordeling van de uiterst dringende noodzakelijkheid betreft, naargelang verzoekende partij de verwijderingsmaatregel (bijlage 13septies), thans de eerste bestreden beslissing, dan wel het inreisverbod (bijlage 13), de tweede bestreden beslissing, viseert.

3.2.2.2. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stipt de Raad aan dat door verzoekende partij geenszins aannemelijk wordt gemaakt dat een gewone schorsingsprocedure te laat zou komen voor zover de huidige vordering het inreisverbod (bijlage 13sexies), thans de tweede bestreden beslissing, tot voorwerp heeft. Verzoekende partij kan gelet op de bespreking van het middel inzake artikel 8 EVRM waardoor het inreisverbod met onmiddellijke ingang zou moeten worden geschorst om te vermijden dat het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel, dat verzoekende partij blijkens haar uiteenzetting koppelt aan haar terugkeer naar Marokko, zich zou voltrekken.

De Raad wijst er bovendien op dat de vreemdelingenwet in artikel 74/12 een specifiek rechtsmiddel voorziet waarbij de intrekking of de opschorting van het inreisverbod kan worden gevraagd bij de staatssecretaris of zijn gemachtigde, waardoor een vordering tot schorsing van de tweede bestreden beslissing niet het enige rechtsmiddel is dat verzoekende partij kan aanwenden om passend rechtsherstel te bekomen.

3.2.2.3. Aangezien de uiterst dringende noodzakelijkheid niet wordt aangetoond met betrekking tot het inreisverbod (bijlage 13sexies), kan onderhavige vordering onmogelijk aanleiding geven tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de tweede bestreden beslissing. Wanneer geen uiterst dringende noodzakelijkheid werd vastgesteld, dient te vordering tot schorsing immers op grond van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet te worden verworpen.

3.2.2.4. Met betrekking tot de verwijderingsmaatregel (bijlage 13septies) daarentegen blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat verzoekende partij op 16 februari 2017 van haar vrijheid werd beroofd en werd vastgehouden in het gesloten centrum van Merksplas.

Omwille van de vasthouding en de overbrenging met het oog op haar terugleiding is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen

tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten, thans de eerste bestreden beslissing heeft plaatsgevonden.

3.2.2.5. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet wat het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) betreft.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan, tenminste voor zover de vordering betrekking heeft op het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies).

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke

van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij ondermeer de schending aan van artikel 8 EVRM.

Verzoekende partij betoogt in essentie dat zij een gezin vormt met haar partner en hun aanstaande dochtertje. Zij meent dat zij in de voorwaarden zit om een onderzoek in kader van gezinshereniging te garanderen. Zij zou binnen uiterst korte termijn een aangifte huwelijk via volmacht doen alsook een afspraak bij de notaris vastleggen om haar dochtertje te erkennen waarvan de geboorte voorzien is op 21 april 2017. De overheid was van de familiale omstandigheden op de hoogte.

3.3.2.2. Wanneer een vreemdeling zich beroept op een gezinsband in het kader van artikel 8 van het EVRM, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert niet het begrip “*gezinsleven*”, dat een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze gezinsleden voldoende hecht is en dat er sprake is van een effectief beleefd gezinsleven (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150). De beoordeling of er sprake kan zijn van een gezinsleven is een feitenkwestie.

Wanneer verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen familie- en gezinsleven aan te tonen.

De Raad stelt vast dat – hoewel verzoekende partij in haar verzoekschrift voorhoudt haar partner al anderhalf jaar geleden te leren kennen hebben – zij tot voor kort nooit enige stap heeft ondernomen om deze relatie kenbaar te maken aan het bestuur in het kader van gezinshereniging. Verzoekende partij legt ook geen enkel concreet stavingstuk voor waaruit zou blijken dat zij al anderhalf jaar een relatie onderhoudt met haar partner. Verzoekende partij stelt wel enkele weken terug contact opgenomen te hebben met het gemeentebestuur ten einde stappen te ondernemen voor aangifte huwelijk en gezinshereniging, maar dit loutere feit en het feit dat zij in kader hiervan verschillende stukken aan het verzamelen was maakt op zich op het eerste zicht nog niet dat er ook sprake is van een werkelijk beleefde gezinsrelatie. De enige concrete stavingstukken die verzoekende partij voorlegt wat betreft haar relatie zijn de identiteitskaart van haar voorgehouden partner, diens loonfiches en diens huurovereenkomst, hetgeen uiteraard geen bewijs inhoudt van een effectieve gezinsrelatie met deze persoon, een attest van gezinssamenstelling van 10 oktober 2016 waaruit blijkt dat haar voorgehouden partner en het kind van haar voorgehouden partner samenwonen maar er blijkt niet dat ook de verzoekende partij aldaar effectief gedomicilieerd is, minstens blijkt niet, indien men van de verzoekende partij kan aannemen dat zij ook op dit adres woonachtig is, sinds wanneer zij aldaar woont, enkele zeer wazige foto's die niet gedateerd zijn en een attest voor een aanvraag van gezinshereniging waaruit blijkt dat de voorgehouden partner verzoekende partij pas sinds 23 januari 2017 ten laste neemt op haar verzekering. Ook waar de verzoekende partij een bewijs voorlegt dat de voorgehouden partner zwanger is en moet bevallen in april 2017 kan dit niet volstaan in het licht van alle andere vaststellingen om een effectieve gezinsrelatie aan te tonen. Er blijkt ook nergens uit dat verzoekende partij ook werkelijk de vader is van het nog ongeborn kind. Ook waar zij nog stelt een vaderrol op te nemen voor het kind van haar voorgehouden partner, wordt dit op geen enkele concrete wijze gestaafd. Gelet op de zeer recente stappen die de verzoekende partij onderneemt om een aanvraag gezinshereniging in te dienen en het ongeborn kind te erkennen –dit terwijl zij voorhoudt al geruime tijd een relatie te hebben - en het feit dat de voorgelegde stavingsstukken te summier zijn om thans te spreken van een beschermenswaardige gezinsrelatie, kan verzoekende partij op het eerste zicht niet overtuigen dat een schending van artikel 8 EVRM voorligt.

Uit het geheel van de voorgelegde elementen blijkt niet op afdoende wijze dat er heden sprake is van een voldoende hechte relatie en een effectief beleefd gezinsleven tussen verzoekende partij en een

Belgische onderdaan. Verzoekende partij maakt het bestaan van een gezinsleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM aldus prima facie niet aannemelijk. Verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden waar zij meent dat er een belangenafweging had moeten plaatsvinden.

Daarenboven, zelfs indien alsnog enig beschermenswaardig gezinsleven zou dienen te worden aangenomen, benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

De Raad stelt vast dat verzoekende partij op geen enkele wijze aanvoert dat er sprake zou zijn van hinderpalen die verhinderen dat het voorgehouden gezinsleven elders normaal en effectief kan worden uitgebouwd. Er blijkt niet dat het voorgehouden gezinsleven niet in redelijkheid kan worden verdergezet in Marokko, het land waarnaar verzoekende partij blijkens de stukken van het dossier zal worden verwijderd, en dit eventueel nadat de bevalling in België is doorgegaan indien de partner daarvoor zou opteren. Verzoekende partij brengt geen enkel concreet element aan om aan te tonen dat het voorgehouden gezinsleven enkel in België kan plaatsvinden. Er kan ook worden aangenomen dat verzoekende partij en haar voorgehouden partner vanaf het begin wisten, of dienden te weten, dat de opbouw van een gezinsleven in België – gelet op de preciaire verblijfssituatie van verzoekende partij die op geen enkel ogenblik was toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in dit land – precair was. Niets verhindert de verzoekende partij bovendien om in het land van herkomst een aanvraag gezinshereniging in te dienen, om alsnog, indien dit ingewilligd wordt, haar gezinsleven in België verder te zetten.

Prima facie wordt in de thans voorliggende omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk gemaakt.

3.3.2.3. In de mate dat verzoekende partij in een derde middel kritiek uit op het feit dat zij als een gevaar voor de openbare orde wordt beschouwd terwijl het vermoeden van onschuld geldt en het gegeven dat haar geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend, stelt de Raad vast dat dit onderdeel van de bestreden beslissing is gegrond op artikel 74/14, § 3, 3° van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt:

“Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

[...]

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;

[...]

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

In casu dient te worden aangenomen dat verweerder van oordeel is dat verzoekende partij een gevaar is voor de openbare orde omdat zij een valse identiteit opgaf en een vervalst document voorlegde.

Verzoekende partij is het hier niet mee eens, zeker niet met de stelling dat zij op heterdaad zou betrapt zijn, en wijst erop dat zij nog niet veroordeeld is en ook geen kennis heeft van de feiten waarom de politie meent dat zij zich schuldig heeft gemaakt aan de betreffende misdrijven. Zij ontwaart een schending van het vermoeden van onschuld zoals ondermeer verwoord in artikel 6 lid 2 en 3 EVRM.

In tegenstelling evenwel tot wat verzoekende partij voorhoudt, blijkt uit de stukken van het administratief dossier op afdoende wijze waarom de verwerende partij van oordeel is dat verzoekende partij een gevaar vormt voor de openbare orde. Immers bevat het administratief dossier een schrijven van de veiligheid van de staat van 18 maart 2015 waaruit blijkt dat verzoekende partij zich sinds 2011 uitgeeft voor haar oom. Zo zou zij zich in 2011 bij het gemeentebestuur van Sint-Jans-Molenbeek hebben aangeboden met een oproeping voor een nieuwe identiteitskaart op naam van haar oom, diens oude identiteitskaart en een foto van de verzoekende partij zelf waarbij zij zich op frauduleuze wijze uitgaf voor haar oom. Sindsdien gebruikt zij de identiteit van haar oom. Het is haar oom zelf die aangifte is gaan doen van de diefstal van zijn identiteitskaart op 8 november 2014 omdat hij onbetaalde facturen ontving in België dit terwijl hij zelf in Spanje resideerde.

Naar aanleiding hiervan werd een pv opgesteld –BR.22.97.1755/2015 - en werd op 16 februari 2017 een vreemdelingencontrole verricht – waarvan het administratief verslag zich tevens in het administratief dossier bevindt – en waaruit blijkt dat verzoekende partij sinds 1 december 2012 tewerkgesteld is via een interimbureau bij een bedrijf in Anderlecht, en dit onder de identiteit van haar oom. De politie vermeldt aldus dat verzoekende partij op heterdaad betrapt werd op aanmatiging van identiteit en sociale fraude. Verzoekende partij kan bezwaarlijk stellen niet ingelicht te zijn over de zaken die haar via pv ten laste worden gelegd noch dat zij niet de mogelijkheid heeft gehad zich hierover te informeren, minstens maakt zij dit op geen enkele wijze aannemelijk.

Verzoekende partij betwist slechts op zeer algemene wijze de vastgestelde feiten. Op geen enkele wijze gaat zij in op de concrete motivering die in dit verband door het bestuur is opgenomen en enige concrete toelichting waarom gelet op deze motivering het kennelijk onredelijk zou zijn om te besluiten dat zij een gevaar vormt voor de openbare orde kan niet worden gelezen in het verzoekschrift. Aan de hand van dit bijzonder algemene betoog maakt verzoekende partij *prima facie* nog niet aannemelijk dat verweerder zich heeft gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen. Het gegeven dat verzoekende partij op frauduleuze wijze de identiteit van haar oom heeft gebruikt en onder deze identiteit ook werkte – zoals reeds werd vastgesteld – vindt voldoende grondslag in de stukken van het administratief dossier. In zoverre verzoekende partij verder wijst op het “*vermoeden van onschuld*”, benadrukt de Raad dat dit een fundamenteel beginsel uit het strafrecht is, dat betrekking heeft op de bewijslast in het kader van de strafvervolging. De beslissing waarbij verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven, is geen maatregel van strafrechtelijke aard doch een administratieve rechtshandeling. Het “*vermoeden van onschuld*” kan te dezen niet dienstig worden aangevoerd. Het strafrechtelijk “*vermoeden van onschuld*” staat er niet aan in de weg dat een bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die niet (of nog niet) tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 11 juni 2015, nr. 231.531).

3.3.2.4. Aangezien verzoekende partij, zoals hieronder zal blijken, geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel heeft aangetoond, is er geen reden om in deze stand van het geding de overige door verzoekende partij in haar middelen geschonden geachte bepalingen of beginselen te bespreken.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden.

Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel

voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Verzoekende partij verwijst wat betreft het moeilijk te herstellen nadeel naar hetgeen zij heeft uiteengezet inzake de schending van artikel 8 EVRM. De Raad verwijst naar zijn bespreking ter zake. Er wordt in dit verband geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aangetoond.

Verzoekende partij meent voorts nadeel te ondervinden omwille van het opgelegde inreisverbod. De Raad wijst er evenwel op dat het feit dat zij verwijderd wordt uit het Rijk het gevolg is van het bevel om het grondgebied te verlaten en niet van het inreisverbod. Bovendien heeft verzoekende partij haar grieven omtrent haar gezinsleven via onderhavige procedure aan het oordeel van de Raad kunnen onderwerpen, en heeft zij niet aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing een buitenproportionele impact zou hebben op dit gezinsleven.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend zeventien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. DE MUYLDER